

Besedilo: **AGATA RAKOVEC KURENT** Foto: **ANA GREGORIC**

TANJA RIBIČ

NEHATI MORAMO MAHATI Z REPOM

Pred pogovorom sem veliko prebrala o eni naših najbolj priljubljenih igralk, in, zanimivo, v člankih so skoraj vsi mediji pisali (več ali manj) o njeni lepoti in krhkosti. Tanja Ribič lepotica nedvomno je, prav njena lepota porcelanaste lutke pa morda daje lažen vtis.

Prvakinja Mestnega gledališča ljubljanskega ima namreč v sebi trdožive trboveljske gene. Delavnost, vztrajnost in borbenost so ji bile položene v zibelko. V tem intervjuju je nisem nadlegovala s prošnjami za formulo do večne lepote. Bolj me je zanimalo, kako kot igralka, kot mati, kot ženska pa tudi kot državljanica gleda na nenavadne čase, v katerih živimo. Za to, da nisva povsem zajadrili na "temno stran", je poskrbela kar sama, ko je spregovorila o družini, možu Đuru in hčerkah Zali in Eli. Ne glede na uspešno igralsko, glasbeno in televizijsko kariero so namreč Tanjini trije najljubši ljudje smisel njenega življenja.

Obrazi

Država: Slovenija

Doseg: 21.000

Stran: 14

Površina: 2.862 cm²

09.03.2017

Četrtek

2 / 6

Obrazi

Država: Slovenija

Doseg: 21.000

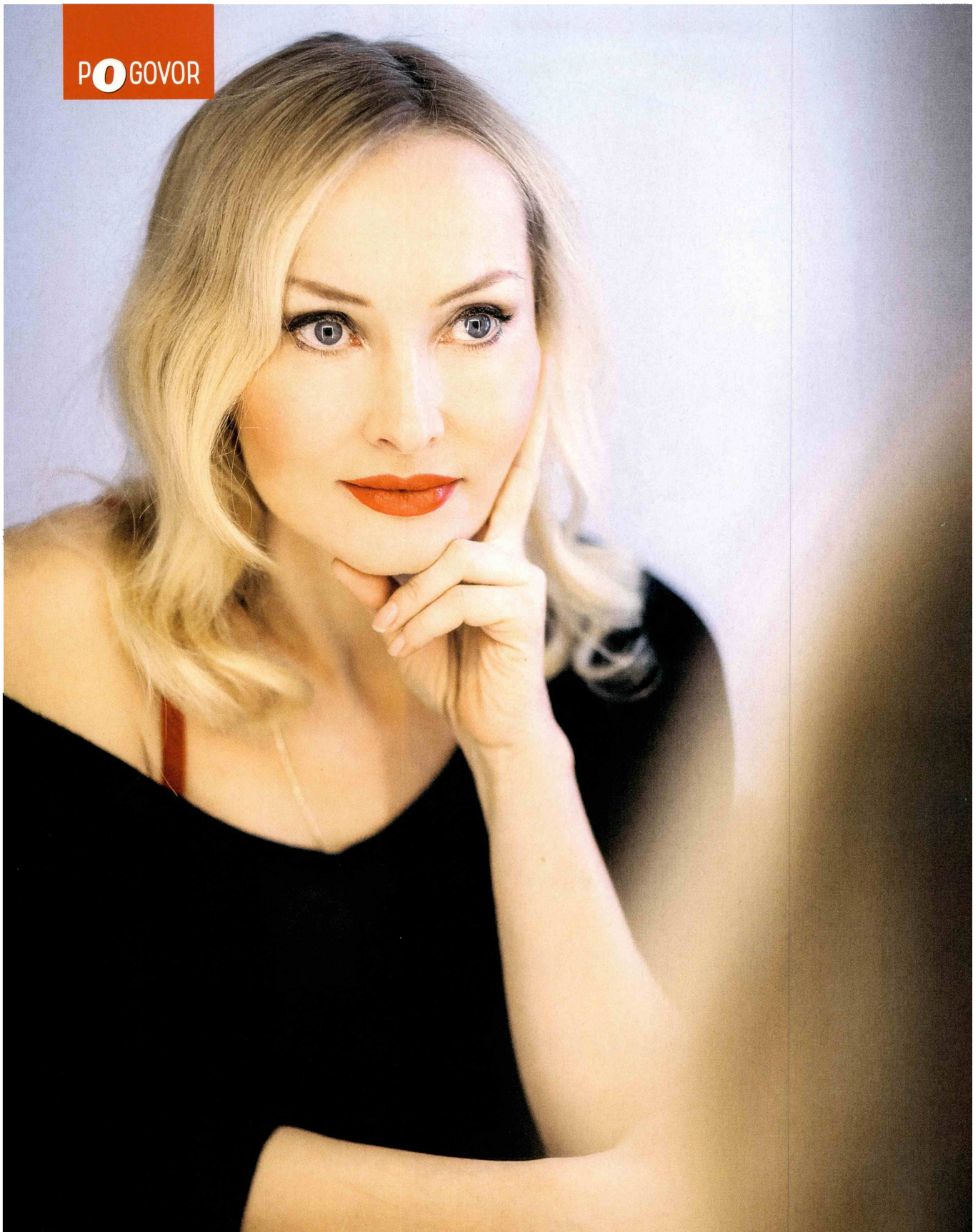
Stran: 14

Površina: 2.862 cm²

09.03.2017

Četrtek

3 / 6

Ujela sem vas po vaji za muzikal Trač ali Mnogo hrupa za nič, ki bo v MGL-ju premierno uprizorjen konec februarja. Gre pravzaprav za priredbo znamenite Shakespeareove komedije, kajne?

Tako je, osnovni zaplet je zasnovan na komediji Mnogo hrupa za nič, je pa mnogo dodanega, tudi nekaj vlog. Predvsem je dodana moja vloga; sem nekakšna gostiteljica in gostilničarka, napredna ženska – no, vsaj misli, da je, ker bolj kot v karkoli drugega verjame v svoj prav. Skozi predstavo naredi zrelostni izpit in doživi pomembno spoznanje. Avtor Gašper Tič si je že med pisanjem scenarija predstavljal igralsko zasedbo in vloge so nam zato pisane na kožo. Navdih za mojo vlogo je dobil iz mojih prejšnjih predstav, celo nekaterih, kot pravi on, izpred dvajsetih let, kar mi seveda laska. Lepo in velik kompliment je, če ti kdo posveti toliko pozornosti.

Muzikal je zahtevna zvrst, saj igralci tudi plešete in pojete. Ste se na vlogo posebej pripravljali? Kako ste poskrbeli za zadostno kondicijo?

Ves čas skušam biti fit, res pa je, da imam zdaj to še malce bolj v mislih. Po drugi strani se doma ni pametno izčrpavati z različnimi dodatnimi vajami, ker moraš biti na vajah stoodstotno svež. Kondicijo pridobivamo tudi med samimi vajami, je pa velikokrat težko, ker imamo igralci seveda tudi druge predstave in med študijem ogromno manjkamo. Sama sem imela v januarju recimo še trinajst drugih predstav, zato sem bila res bolj izčrpana, kot če bi se posvetila samo pripravi na Trač. A takšen je pač igralski poklic. *(Nasmehšek.)*

V Shakespeareovi komediji, o kateri poznavalci pravijo, da je ena njegovih boljših, imajo govorice delno celo pozitivno vlogo, saj Benedikta in Beatrice prisilijo, da si priznata prava čustva. Kako trač doživljate vi, se kdaj sproščate ob branju opravljenih revij?

Ne. Seveda smo na začetku, ko še nismo vedeli, kam to pelje, vsi z zanimanjem pogledali tovrstne revije z lahkotnejšo tematiko. Zdaj, ko vidimo, v kakšne skrajnosti je vse to šlo, pa se mi zdi, da tudi če tega še nisi začutil na intuitivni ravni, bi se moral vsak človek zavestno odtegniti od tračev, ki možgane zaposlijo najbolj na površini in naši pameti in duši ne delajo nobene koristi.

Tudi o vas pišejo marsikaj. Nekoč ste na to temo citirali Bregovića, ki pravi: »Naj se piše, pa čeprav dobro.« Ste debelo kožo dobili z leti?

Seveda. Večkrat se spomnim tudi misli znamenite madžarske igralkice Zse Zse Gabor, ki je nekoč dejala: »Ah, naj pišejo, kar želijo, jaz tako ali tako pogledam samo

sliko.« *(Smeh.)* Vem tudi, da je vsaka »novica« oziroma govorica danes še tisočkrat manjše sape, kot je bila pred petimi leti. Vse se hitro prežveči, pomembno pa je, kako znaš iti čez to.

Govorice so zelo boleče, ko začnejo vanje vpletati otroke. Vaši prvorojenci Zali so večkrat očitali, da je za njene uspehe zaslužen znan priimek.

Medijska izpostavljenost mogoče kdaj prinese kakšen plus, žal pa vidim, da je veliko več minusov. Konec koncev pa je velik plus to, da je Zala zaradi tovrstnih govoric postala močnejša, saj se je z njimi morala soočiti že od otroštva. Danes se takemu pisanju le nasmehne, ne prizadene je več. Ne nazadnje vidi tudi, kaj vse so že pisali o meni in kako se na takšne stvari odzovem sama in stopim čeznje. Mislim, da je Zala iz pravega testa. Je močna punca, še močnejša je od mene.

Trenutno je doma, sicer pa študira v ZDA.

Res je, svoje bivanje v Sloveniji je nekoliko

Midva res nisva tipičen par. Ne odobravam več o partnerjih ali o varanju, ker jih preprosto ne morem razumeti. Doletela me je neverjetna sreča, ker sem našla sorodno dušo v katero sem še zmeraj zaljubljen.

podaljšala, ker je bila sprejeta na Emo in v ZDA se vrača marca.

Oba z možem sta igralca, dobro poznata naporen igralski urnik, večerne in praznične predstave, ko ne moreš biti z družino. Vaju je kaj stisnilo pri srcu, ko s je vajina prvorojenka odločila za igralsko kariero?

Do te odločitve smo prišli skupaj, meni pa je bilo jasno, da mora nekam, kjer nihče ne ve, čigava je, in se tam skuša uveljaviti in ujeti na noge. V ZDA študira, preživlja se kot varuška, dela pa tudi kot natakaričica. Bori se, skuša se povsem sama preživljati in to se mi zdi največji zrelostni izpit. Tudi glede samega študija se mi je zdelo bolje, d se preizkusi v tujini.

Za igralko Tanjo je bila torej Zalina odločitev logična, za mamó Tanjo pa je moralo biti vseeno hudo ...

Ves čas, ko smo delali načrte, sem vedela,

da je to zanjo dobro, vedela sem, da bo šla, in vse skupaj sem dobro prenesla. Ko je na Brniku šla skozi carino in je nisem več videla, pa me je zlomilo in kakšna dva dni še govoriti nisem mogla. Opogumlja me, ker vem, da je bila to zanjo prava odločitev, zato da je preveč ne pogrešam, pa skrbi sodobna tehnologija, saj se slišiva in vidiva vsak dan.

Preko hčerke ste verjetno bolje spoznali tudi ZDA?

Ne obiskujemo je pogosto. Pred njenim odhodom smo bili v ZDA vsi skupaj, ob naslednjem obisku pa me je že tako suvereno vodila po New Yorku, da kar verjeti nisem mogla. Zraven nje sem bila kot otročiček. Moja punca, ki se je v Ljubljani izgubila, po New Yorku hodi peš, na pamet pozna vozni red vseh metrojev ... Resnično me je presenetila.

Kako gledate na Trumpovo izvolitev? Sprašujem ravno zato, ker vaša starejša hči živi v ZDA.

New York, kjer živi, je najbolj rasno mešano in pestro mesto v ZDA in ravno prebivalce New Yorka je Trumpova odločitev o izgonu nezakonitih priseljencev najbolj prizadela. Glede tega je Zala zelo žalostna, doma pa jo skušamo tolažiti, da bo morda dolgoročno tudi kaj dobrega naredil za svet. Osebnost se mi zdi krasno, da je naša Melania prišla tako daleč. Spremljam jo že od začetka in v zavest se mi je zapisala že s prvimi reklamami. Vedno sem si rekla, ta je pa lepa kot Marija, in kasneje sem nekoliko spremljala, kaj se dogaja z njo, in bila sem navdušena ob njenih uspehih v svetu mode. S svojo milino in mandljastimi modrimi očmi je name res naredila vtis, bila je klasična lepota. Na takratnem lepotnem izboru za model leta jo je sicer premagala Martina Kajfež s svojo trendovsko lepoto. Martina je bila bolj eksotična, s tistimi polnimi ustnicami, ki so postale popularne po filmu Betty Blue, zaradi igralkice Beatrice Dalle.

Je bilo vam kdaj žal, da niste bili v mladih letih drznejši in niste poiskali priložnosti v tujini?

Nikoli. Če ne bi študirala na akademiji, nikoli ne bi prišla v Mestno gledališče in tu nikoli ne bi spoznala svojega moža. To mi je bilo namenjeno in sreča je, da je tako, saj je družina tisto, kar je v mojem življenju največ vredno.

Vrniva se še malo k traču. Bralci bi nam morda zamerili, če vas ne bi vprašala o ločitvi minulega leta, kot so jo poimenovali mediji. Govorim seveda o Bradu Pittu in Angelini Jolie. Oba osebno poznate. Vas je novica šokirala?

Seveda, novica naju je oba z Đurom zelo prizadela, ker so bili res požrtvovalna

in ljubeča družina. Od daleč sta z vsemi ljubkimi otroki vred delovala kar filmsko, da ne rečem kičasto, toda ko sem jih opazovala v živo, na snemanju, so bili zelo pristni. Vsak režiser bi si med snemanjem filma vzel čas le za svoje delo in bi otroke prepustil partnerju ali varuškam. Angelina pa je med zelo napornim snemanjem med vsakim odmorom imela okrog vratu vsaj dva svoja otroka. Vmes je Paxa, ki je zelo živahen otrok, spravljala s strehe prikolice in vse skupaj ni delovalo nič filmsko. So zelo pristni ljudje in veliki garači, redko naletiš na kaj takega. Kar se pa ločitve tiče – ljudje imamo pač različno dolge vžigalne vrvice in ne smemo pozabiti na vse pritiske, ki sta jim oba nenehno izpostavljena. Ti pritiski vnesejo v človeka in v odnos mnogo dodatnega nemira.

Blišč slave ste imeli priložnost videti in okusiti čisto od blizu, ne nazadnje pa podelitvi oskarjev. Ste ob srečanju s katero od svetovnih zvezd, ki jo občudujete že od nekdaj, dobili mehka kolena?

Tega, da bi me na oskarjih srečanje s kom tako pretreslo, se ne spomnim. Lahko pa povem, da sem bila presunjena na filmskem festivalu v Cannesu, ker je bila to moja prva »velika« rdeča preproga. Kasneje sem, tudi na oskarjih, spoznala, da je ves ta blišč le delo medijev, ki dogodek naredijo tako glamurozen, ljudje pa smo ovčke in temu nasedemo. Nasedejo morda tudi nekateri igralci, ki so o sebi prepričani, da so nadljudje.

Ogledala sem si oddajo Vidimo se v Sarajevu, v kateri sta bila z Đurom gosta pri Alki Vuici. Povedala sta, kako rada delata skupaj in da se na snemanju sporazumeta skoraj brez besed. Lepo se mi je zdelo, kako izbrano govorita eden o drugem.

Midva res nisva tipičen par. Ne odobravam vicev o partnerjih ali o varanju, ker jih preprosto ne morem razumeti. Doletela me je neverjetna sreča, ker sem našla sorodno dušo, v katero sem še zmeraj zaljubljena. Imava podoben okus, zanimajo naju enake stvari. Ko skupaj delava, ne razmišljava vedno kot mož in žena, osredotočiva se na projekt in uživava v nastajanju nečesa novega. Drug z drugim sva sproščena in imava srečo, da se najin odnos spreminja: na odru in na filmu sva igralca, doma sva starša in zaljubljenca.

V omenjeni oddaji ste povedali tudi, da ste bili v vašem igralskem ansamblu ena redkih, če ne celo edini, ki niste vedeli, kakšna zvezda je Đuro na Balkanu. Torej zvezdniški faktor pri tem, da ste se zaljubili vanj, ni imel vloge.

Ne, kje pa! Na začetku sem mu nekoč celo kupila sendvič. Smilil se mi je, ker je bil tako

suh. Imel pa je tak šarm, da smo doma vsi pripovedovali o njem in obnavljali zgodbe, ki nam jih je povedal. Fascinantno je bilo in mi je še vedno, kako sproščen človek je Đuro, predvsem pa, da ničesar ne počne z računico, kak odmev bo imelo njegovo početje in ustvarjanje. In zato tudi njegovo delo samo najde pot do ljudi.

Vajina mlajša hči, enajstletna Ela, ima, sodeč po pevskem posnetku, ki ste ga objavili na facebooku, neverjetno močan glas in je podedovala vajin glasbeni talent. Se bojite, da bo šla po poteh starejše sestre? Verjetno vam je v utehu, da imate doma vsaj enega otroka?

Ela ima res neverjetno močan glas, namjonejšega v družini. Tudi ona obiskuje mednarodno šolo in verjetno bo nekega dne od zunaj pokukala v našo deželo. Mislim, da je tako tudi prav. Kar ne pomeni, da se ne bosta vrnila, saj Zala zelo pogreša našo naravo in družino. A koristno je slovenski prostor pogledati od daleč in slovenskih

Kasneje sem, tudi na oskarjih, spoznala, da je ves ta blišč le delo medijev, ki dogodek naredijo tako glamurozen, ljudje pa smo ovčke in temu nasedemo. Nasedejo morda tudi nekateri igralci, ki so o sebi prepričani, da so nadljudje.

meril ne jemati za absolutna, saj znamo biti zelo ljubosumni in štrleče vrhove radi rinemo v povprečje.

Marca ženske praznujemo kar dvakrat. Vam materinski dan in osmi marec osebno kaj pomenita?

Bolj spoštujem osmi marec, ki sem ga navajena že od majhnega, materinski dan pa je uvožen praznik, poleg tega vse ženske niso mame. Največ so mi vedno pomenile pozornosti in darilca, ki sta mi jih naredili moji punčki, z možem pa tega dne posebej ne praznujeva. Z datumi Đuro ni najbolj spreten, zato se pa vsak dan trudi narediti osmi marec. No, saj jaz se tudi trudim. (Nasmešek.)

Presenetil me je podatek, da slovenski moški med vsemi Evropejci opravijo največ gospodinjstkih del. Slišim, da je vaš mož odličen kuhar.

Pa ne le kuhar, midva si resnično razdeliva vsa hišna opravila. Ko sva imela prvo dojenčico, je bilo zelo naporno in organizirala sva se tako, da sva imela ob štirih zjutraj menjavo dežurstva. Sploh si ne znam predstavljati, da mi v tistem času, ki je bil zame res izjemno naporen, mož ne bi pomagal previjati ali da ponoči ne bi vstajal. Te stvari bi morale biti samoumevne.

Vaše ameriške igralske kolegice zadnje čase glasno opozarjajo, da so za isto delo plačane slabše od moških kolegov. Kako pa je pri nas, ste igralke kaj bolj enakopravne?

Mislim, da bo razlika tudi pri nas še dolgo obstajala, in to v vseh poklicih. Še vedno namreč živimo v patriarhalni družbi, pa naj se še tako slepimo, da to ni res. Neenakost ne vlada le v igralskem poklicu, temveč v svetu umetnosti nasploh. Pri igralcih se odraža tudi v številu dobrih vlog za moške in za ženske ali v zastopanosti spolov pri profesorjih na akademiji. Toda sama menim, da je največja težava slovenskih igralcev obeh spolov, da nimamo hrbtenice, in akademija takšno vzgojo nehote podpira.

Na odrih smo vas zadnje čase vajeni v komičnih vlogah, toda tisti, ki smo vas občudovali kot Roksano v Cyranoju de Bergeracu, stiskamo pesti tudi za kakšno bolj »tragično« upodobitev. Bi se radi preizkusili tudi v kakšni drami, hrepenite morda po Ani Karenini?

Hrepenim ravno ne, ker sem imela srečo in sem imela zelo različne vloge v teatru in filmih. Vlog tudi ne delim na komične in tragične, saj oboje delam iskreno in se nikakor ne bi mogla opredeliti, v čem sem boljša. Kar se pa tiče Ane Karenine – po tej vlogi pa sploh ne hrepenim, saj jo je že naredila Polona Juh. Še zdaj dobim kurjo polt in solzne oči, ko se spomnim na to nje-no stvaritev. In sem ji nekako hvaležna, ker nam je dala nekaj, za kar mislim, da je to to. Take vloge so smisel igralskega poklica in umetnost sama. Niso dobri igralci tisti, ki se trudijo, potijo na odru, doma razmišljajo, kako bi fascinirali z vlogo, in jemljejo umetnost skoraj kot šport. Umetnost ti mora tiho, iskreno in nepretenciozno zlesti v srce, četudi se zadaj skriva krvavi pot.

Omenili ste številne filme, v katerih ste igrali, od Kajmaka in marmelade do oskarjevca Nikogaršnja zemlja, od Hvala za Sunderland, Dragojevičevega filma Atomski z desne do najnovejšega Dekleta ne jočejo Matevža Luzarja. Vam je film bližje kot filmske deske ali je to tako, kot če bi vas vprašala, katerega otroka imate raje? Film je sladica, teater pa je kruh. Najprej sem se zaljubila v film, ko sem kot srednješolka v Celju stitrala pri filmu Ljubezni

Blanke Kolak, kjer je imela glavno vlogo Mira Furlan. Takrat sem prvič videla kamero od blizu in Mira mi je celo dala pomarančo. Danes smo prijatelji in že nekajkrat smo jih obiskali v Hollywoodu. Na akademiji sem se potem zaljubila še v gledališče.

Živimo v čudnih in tesnobnih časih. Kako gledate na bodočo žico na meji, v katero nas ovija vladajoča politika?

Mislím, da si načrtno prizadevajo, da bi bilo vse skupaj čim bolj strah. O stvareh že dolgo ne odločamo sami in mislim, da je naše politike nesmiselno kriviti za žico, ker delujemo po evropskem nareku, Evropa pa je le podaljšek Amerike. Kakšnih sprememb na bolje ni na vidiku, saj nimamo nobene nacionalne samozavesti. Očitno potrebujemo nekoga od zunaj, da nam občasno pokaže šibo. Vse, kar pride iz tujine, je v naših očeh vredno bistveno več kot tisto, kar imamo doma. Močna Jugoslavija je šla vsem v nos in ni nas bilo težko razdreti in podpihovati vsakega od narodov, da je boljši od drugih. Vselej v zgodovini smo se vzvišeno obračali proti jugu in klečeplazno proti zahodu, kar je zelo neumno. Morali bi se ukvarjati s sabo, vzpostaviti nacionalno samozavest, morali bi nehati mahati z repom in morali bi verjeti, da lahko tudi mi kaj dobrega prodamu svetu.

Vas prihodnost skrbi?

Seveda me skrbi, najbolj me skrbi, kakšen svet bomo zapustili našim otrokom. Nihče več ne zna razmišljati s svojo glavo, ljudje postajajo nepismeni, otroke so nam hipnotizirali s pametnimi telefoni, mladina je vedno bolj neizobražena in posledično vse bolj vodljiva, da hormonskega neravnovesja, ki vlada zaradi nepravilne prehrane ali zastrupljanja s težkimi kovinami na vsakem koraku, niti ne omenjam. Venomer nas strašijo z raznimi rdečimi in oranžnimi alarmi in izrednimi stanji, morda tudi zato, da ne bi opazili pravega sovražnika, ki se skriva za drugim vogalom.

Kljub hormonskim motilcem povsod okoli nas moram reči, da vam očitno ne škodijo, saj ste videti fenomenalno. Recept je, pravite, ljubezen.

Hvala. Mislím, da je skrivnost res v ljubezni. Skrivnost je v dejstvu, da sem srečna, pa tudi, da sem zaljubljena in mu zato hočem ugajati. Tretja stvar pa je zaljubljenost v poklic. Zdaj, ko največ znam, želim vzdrževati svoje orodje, saj si nočem prehitro zapirati vrat. Pa še nekaj je: toliko polen sem že dobila pod noge, da bi se lahko že mnogokrat zlomila, pa imam, zgleda, v zvezdah zapisano, da kar dobim vetra, ga dobim v jadra, in se vedno znova poberem, včasih tudi iz principa.

